

Är hoppet är det sista som överger oss?

När jag växte upp på 60 talet fanns det framtidstro. Visst handlade det till stor del om ekonomisk framgång och nya fantastiska teknologiska landvinningar, men det var inte bara det. Vi drevs också av en tro på att rättvisa skulle segra i världen. Jag tänkte verkligen så, att om vi alla hjälptes åt så skulle vi kunna utrota fattigdom och göra världen mer rättvis.

Unga människor i dag växer upp i en helt annan tillvaro. Hur är det att vara ung i en värld där våldet breder ut sig och klimatförändringarnas effekter blir alltmer påtagliga? Det är krig i Europa och Sverige är ett splittrat land. Allt är så mycket mer komplext.

Kanske var min uppväxt ett undantag i världens historia, vad vet jag. Och allt har inte blivit sämre, så är det förstås. Barnadödligheten har minskat drastiskt i världen, och jämställdheten har tagit stora steg framåt, för att nämna ett par exempel. Men det går inte att komma ifrån att vi lever i en tid som tär på vårt hopp. Och det finns en risk för uppgivenhet.

Det är snart jul, och vi ska fira Jesu födelse, berättelsen om när Guds närvaro i världen blir påtaglig i ett stall hos en familj på flykt. Vi sjunger *"Stilla natt heliga natt. Mörkret flyr, dagen gryr..."* Och vi läser texter som den ur profeten Jesajas bok. *"Det folk som vandrar i mörkret ser ett stort ljus, över de som bor i mörkrets land strålar ljuset fram."* Det är berättelser om hopp. Jag vill inte ens föreställa mig hur det är att leva utan hopp och ännu mindre, hur det är att växa upp i en känsla av uppgivenhet.

För vad är vi om hoppet sviker? Om vi inte längre orkar tro på medmännisklighet och nya möjligheter för oss själva och världen. Om vi inte längre vågar lita på godhet. Jag tänker att vi som är vuxna har ett ansvar för att hålla hoppet levande. Att göra vad vi kan för att fokusera på det möjliga, det kärleksfulla och det ljus som trots allt lyser i världen.

Ibland är det svårt att hoppas och då får vi hjälpa varandra. Luta oss mot någon annan som hoppas. Luta oss mot den tradition av hopp som vi alla är en del av. Låta berättelserna om ljusets seger över mörkret impregnera oss och leda till handling. Tro är släkt med hoppet. Det är att lita på det man inte vet säkert. Min tro hjälper mig att förvänta mig det godas närvaro i världen, att mitt i decembermörkret ana att livet bärs av kärlek, att den skaparkraft som vill oss väl, är verksam och kommer oss till mötes med nya möjligheter, med nytt liv.

Jag låter några rader från psalmen Nu tändas tusen juleljus, avsluta min önskan om en välsignad advent där hoppet får växa hos oss alla.

Psalm 116 v 4 *"I varje hjärta armt och mörkt sänd du en stråle blid, en stråle av Guds kärleks ljus i signad juletid."*

Unni Wiig Sandberg, präst